

רע"פ 8596/17 - שאדי מחאמיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8596/17

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

שאדי מחאמיד

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 42716-08-17 (השופט י' ליפשיץ), בגדרו נדחה פסק הדין של בית המשפט לתעבורה בחדרה בתיק פל"א 2407-07-17

בשם המבקש:

עו"ד ש. בלומנפלד

בשם המשיבה:

עו"ד אריה פטר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 42716-08-17 (השופט י' ליפשיץ), אשר דחה ערעור שהגיש המבקש על פסק הדין של בית המשפט השלום לתעבורה בחדרה (פל"א 2407-07-17; השופט א' אחטר).

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה, מסירת שם כוזב, נהיגה ללא ביטוח ונהיגה בקלות ראש. במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, הרשיע בית משפט השלום את המבקש על-פי הודאתו, וגזר עליו את העונשים המוסכמים במסגרת ההסדר: עונש מאסר בפועל למשך 14 חודשים, תוך הפעלת שני עונשי מאסר על תנאי בני 8 חודשים שהיו תלויים נגדו, בחופף; מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, כשהתנאי יעמוד בתוקפו 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 4 שנים ופסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים; קנס בסך 3,000 ש"ח; השבתת רכב למשך 120 יום.

3. המבקש ערער על פסק הדין של בית משפט השלום. במסגרת הערעור, טען המבקש כי הודאתו בעובדות כתב האישום ניתנה שלא מתוך הבנה ברורה של האישומים לפיהם הועמד לדין, ומבלי להבין את משמעות ההודאה והשלכותיה. כמו כן, נטען כי במהלך ההתדיינות, לא קוימו הוראות סעיף 143 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), המטילות חובת הקראת כתב האישום עם פתיחת ההליך. לצד זאת, טען המבקש כי שגה בית המשפט בכך שנמנע מלהתייחס לעובדה כי חומר החקירה לא הועתק על-ידי בא-כוחו. בקשר לכך, נטען לקיומה של חובה המוטלת על התביעה לציין עובדה זו לפני בית המשפט קודם להצגת הסדר טיעון.

4. בפסק דין סדור ומנומק, לאחר שקבל תצהירים מטעם המבקש ואביו, בהם פרסו את טענותיהם העובדתיות התומכות בגרסת המבקש דלעיל, קבע בית המשפט המחוזי כי דין הערעור להידחות. אמנם, בית המשפט המחוזי מצא כי נפל פגם מסוים בהליך ההקראה – בכך שהמבקש עצמו לא אישר את דברי סגורו עם פתיחת ההליך לפיהם כתב האישום הוקרא לו. עם זאת, נקבע כי "עוצמתו" של הפגם האמור אינה רבה, שכן המבקש נטל חלק פעיל בהמשך הדיונים בעניינו, בהם פורטו תנאי הסדר הטיעון, ואף הודה בעבירות בהן הואשם. גם טענותיו של המבקש הנוגעות להעתקת חומרי החקירה – נדחו. בקשר לכך, נקבע כי העתקת חומרי החקירה אינה בגדר חובה, ובנסיבות העניין לא נמצא טעם לפגם בפעולתו של הסגור.

5. במסגרת הבקשה למתן רשות לערער, שב המבקש וטוען כי עניינו מעלה סוגיות עקרוניות בעלות משקל לדין – הן בנוגע למשמעותה של חובת ההקראה בבית המשפט, כפי הוראות סעיף 143 לחוק, והן בנוגע לחובת העתקת חומר החקירה על-ידי הסגור בטרם הודאת הנאשם. לשיטת המבקש, קבלת הרשות לערער ומתן האפשרות לחזור בו מהודייתו, מוצדקת בנסיבות העניין ותאפשר לו להעלות טענות הגנה מועילות, אשר מנוע היה מלהעלות עד כה.

6. המשיבה דוחה את טענות המבקש. לשיטתה, טענות אלה נדונו ונדחו לגופן במסגרת הערעור, ואין מגלות פגם משמעותי היורד לשורשו של ההליך, המצדיק מתן רשות ערעור.

7. דין הבקשה להידחות. רשות לערעור שני תינתן בצמצום, למעט חריגים שנקבעו בפסיקה – מקום בו מעוררת הבקשה שאלה עקרוניות, החורגת מעניינו של המבקש, כאשר ניכר חשש ממשי לטעות מהותית שנפלה בפסק הדין, או לעיוות דין שייגרם למבקש. לא מצאתי כי עלה בידי המבקש להראות קיומם של חריגים אלה.

8. אין חולק כי נפל פגם מסוים בקיומה של הפרוצדורה הדיונית כהלכתה, כאשר לא ניתן אישורו של המבקש לדברי בא-כוחו לפיהם הוקראו למרשו סעיפי האישום, וכי הבין את תוכנם, כהוראות החוק. עם זאת, לא בכל פגם יש לראות משום עיוות דין, ולא כל חשש לכשלים שנפלו במהלך הדיון מצדיק מתן רשות ערעור. בעניין שלפנינו, אני סבור כי הפגם האמור מצא את תיקונו, עם הודאת המבקש בעובדות כתב האישום במסגרת הדיון מיום 16.7.2017, ובהתאם

למסקנות בית המשפט המחוזי בעניין זה. דבריו אלה של המבקש, מחזקים את הטענה לפיה המבקש היה מודע היטב לפרטי האישומים נגדו, לטיבם ומהותם, וכן לאחרית הודאתו בהם, בכלל זאת עונש מאסר בפועל.

9. באופן דומה, אין בידי לקבל את טענות המבקש לקיומו של "מחדל משמעותי" באי-העתקת חומרי החקירה בעניינו, בטרם הודייתו במסגרת הסדר טיעון. כפי שציין בית המשפט המחוזי, העתקת חומרי החקירה איננה חובה המוטלת על הסנגור, אלא אפשרות בלבד, גם אם אפשרות מועדפת ורצויה. בהחלט תיתכן הגנה מיטבית לנאשם גם מבלי שיועתק תיק החקירה – במלואו או בחלקו. בעניין שלפנינו, נבחנה שאלה זו לעומק על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר קיבל את דברי בא-כוחו של המבקש לפיהם עיין בחומרי החקירה בשתי הזדמנויות שונות, אחת מהן באופן יסודי וממושך, בטרם המליץ ללקוחו לבוא בהסדר טיעון. על כן, נראה כי גם בעניין זה לא נפל פגם משמעותי בהגנתו של המבקש המצדיק התערבות בית משפט זה.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ו בכסלו התשע"ח (14.12.2017).

ש ו פ ט